

Mennybemenetel ünnepe

Mi Urunk Jézus mennybe tért

Rovatunk terjedelme egy ének bemutatását teszi lehetővé, ezért ezen a héten választanunk kellett mennybemenetel ünnepe és Exaudi vasárnapja között. Így olvashatnak most mennybemenetel graduálénekéről, amelyet azonban elénekelhetünk az azt követő vasárnap is.

„...Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.« Az Úr Jézus pedig, miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbjára ült. Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az ígehirdetést a nyomában járó jelekkel.” (Mk 16,14–20) – olvashatjuk az ünnepre kijelölt evangéliumi szakaszban.

„Mi Urunk Jézus mennybe tért. Dicsérjük, áldjuk nagy nevét! Mit zsoltár róla énekelt, Mi írva volt, az mind betelt. Halleluja!”

EÉ 226 énekünk szövegének eredete a középkorba nyúlik vissza. A „*Coelos ascendit hodie*” latin versnek több német változata is született. Az első lejegyzett sorokat egy 1565-ben keletkezett kézirat tartalmazza. A következő adatunk már a 17. század elejéről származik: *Bartholomäus Gesius* (1562–1613) *Német lelki énekek* című gyűjteményében jelent meg, 1601-ben. Közkedvelt ének lehetett, mert még ebben az évtizedben más kiadványokban is felbukkant, így *Joachim Burmeister*nél 1607-ben, *Michael Praetorius*nál és *Melchior Vulpius*nál 1609-ben.

A mi énekeskönyvünkben nem a német gyakorlatban megszokott dallammal szerepel az ének, hanem kölcsönzi kedvelt húsvéti dallamunkat (EÉ 217 – *Felvirradt áldott, szép napunk*). Ez *Nikolaus Herman* (1480?–1561) alkotása, akinek mind dallamait, mind szövegeit a rövidség, összefogottság, könnyen értelmezhetőség jellemzi. Mennybemeneteli énekünk eredeti dallama, alulról felfelé végigsétálva a dúr skálán, zenei eszközökkel fejezi ki a szöveg mondanivalóját, láttatja a történést. De a nálunk használatos dallam is hasonló eszközökkel él. A kezdő hangismétlések után a dallam a kvintre ugrik, majd még feljebb tör, második dallamsorában eléri az oktávot, s onnan ereszkedik alá. A dallam ujjongó karakterét 6/4-es lüktetése és a nyújtott ritmusok, hosszabb, rövidebb hangértékek váltakozása adja.

„A Szentlélek által megbízást adott az apostoloknak, akiket kiválasztott...»Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig. Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől.« ...” (ApCsel 1,1–11) „Krisztusé már a győzelem. Úr égen-földön, mindenben. S hogy hű tanúként valljuk őt, Ad minden új nap új erőt. Halleluja!” Énekünk második verse tökéletesen egybecseng a másik felolvasásra kijelölt igeszakasszal, de a *Liturgikus könyv* e napi egyik kollektá imádságával is: *Kérünk, ne hagyj magunkra vigasztalás nélkül, hanem küldd el Szentlelkedet, hogy kísértéseinkben mellénk álljon, a hitben megtartson, és fölkészítsen az örök életre, az Úr Jézus Krisztus által.*

Az ének szinte kizárólag bibliai sorokat idéz Krisztus mennybemenetelével kapcsolatban. „Így szól az ÚR az én Uramhoz: Ül a jobbjára, míg ellenségeidet lábad számolyává nem teszem!” (Zsolt 110,1) „Ti népek, mind tapsoljatok, harsogó hangon ujjongjatok Isten előtt!” (Zsolt 47,1) „...Mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőin.” (Mt 26,64) Protestáns hagyomány szerint gyülekezeti énekké váltak e versben a bibliai sorok, ezzel elmélyítve a hívők ismeretét és hitét.

„Ujjongjon boldog énekszó! Légy áldott, győztes Megváltó! Sentháromság egy Istenünk, Tenéked zeng dicséretünk. Halleluja!” – Krisztus az Úr, aki előtt menny és föld leborul! Isten beváltotta ígértét!